

בְּלִישָׁן מְמַלְל רַבְרָבָן בלשון המדברת גדולות דהיינו שהלשון שבו שהיא
 בחינת הדעת המזווג לחיך וגרון שהם חכמה ובינה, וקרא לזיווג "ממלל" ע"ש שהזיווג
 נקרא דיבור ותחילת הזיווג של חיך וגרון הוא למעלה בגרון בְּקִיטְרָא דְּטִיטְרָא
 בְּעוּטְרָא והיחוד הוא בקשר החסדים דחיך שקראם חיך שנקשרים עם הגבורות
 שבגרון שנקראים עיטרא דגבורות. וְעַל דָּא פְּתִיב ועל זה כתוב (שיר השירים ה)
 חָבוּ מִמֶּתְקִים, מִמֶּתְקִים וְדָאִי ולא אמר חכו מתוק אלא ממתקים
 שהחסדים בחיך ממתיקים את הגבורות שבגרון. מָאִי חָבוּ ושואל, האם הכוונה
 לדבור היוצא מהחיך שדבריו מתוקים או לגוף החיך עצמו הוא ממתק את הגבורות, ומשיב
 שהפירוש. בְּמָה דָּאִתְּ אָמַר כמו שנאמר (איוב לד) וְחִיךְ יִטְעַם
 לְאָכֹל הרי שמדבר על החיך עצמו ולא על הדבור היוצא ממנו. וְכָלּוּ החיך
 והגרון בכללות מַחְמָדִים שגם הגבורות שבגרון נמתקו ולכן זה מחמדי"ם שיש בהם
 אותיות ח"ם שרומזות לאש, ואותיות מי"ם שרומזות לחסדים, וז"ש אֵשׁ וּמִים אשא
 הוא גבורות ומים הם החסדים, וממשיך ואומר. אֵשׁא וּמִיָּא מְתַקְנָן, (ס"א
 מְתַדְבְּקִין וְיָאֵן) וְיָאֵן בְּצִיּוּרֵי אש ומים נתקנים ונמתקים בתיקון יפה אף נעים
 בציוריו דז"א, דְּהָא גִּוּוּנִי מְתַחַפְרֵן פְּחָדָא שהרי גווני הלבן והאדום
 שהם בחינת חסדים וגבורות מתחברים כאחד על ידי הלשון ונמתקים זה בזה.

סוד אחה"ע גיכ"ק שבחיך וגרון

חָבוּ, בְּאִתְּוִין רְשִׁימֵן, דְּמִתְנַלְפֵן בְּעִטְרוֹי מִשְׁכַּח "חכו
 ממתקים" הנה צריך לידע מִשְׁכַּח הרב בשם רשב"י סוף אד"ז כי סדר

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

האותיות אינם לפי סדר א' ב' וכו' אלא לפי סדר שהן יוצאות מהפה שתחילה יוצא הקול מהגרון ואז בתחילה יצאו אותיות אחה"ע, ואח"כ יוצא הקול לחיך ושם נעשות אותיות גיכ"ק, ואח"כ ללשון ונעשות אותיות דטלנ"ת, ואח"כ בומ"ף בשפתיים, וא"כ אותיות גיכ"ק נתהוו ונעשו ע"י הקול שבגרון, וז"ש "חכו" שהם אותיות החיך נעשו ונתהוו ע"י אמצעות האותיות הנרשמות ונחקקות בעטרה שהיא הגרון ששם אותיות אחה"ע **גְּלִידִין** נקפאים ונקרשים בחיך ויוצאים מההעלם אל הגילוי, דהיינו שבתחילה יוצאת הברת הקול מהגרון שהן אותיות אחה"ע ומכאן ההבל שלהם היוצא לחיך נגלמו ונקרשו אותיות גיכ"ק בחיך. ומפרש אותיות אחה"ע שהן אותיות גרוניות [קכז] **אֲחָה"ע בְּגֵרוֹן. א', דְּטָרִיד מְלָכִין** ומפרש א' הוא מגרש את המלכים מפני שהוא רומז לאור א"א כי הוא מלך מלכי המלכים ויש בכוחו לגרש את המלכים מכסאם, (דניאל ב) **וּמְהֻעָדָה מְלָכִין** ומסיר מלכים בכח הגבורות

אֲדָרָא זֹוטָא

וּמְהֻעָדָה מְלָכִין, כי אותיות אחה"ע כולם הם גבורות, ולפי שהוא אור א"א שהוא רחמים לכן גם וּמְהֻעָדָה מְלָכִין. וכן אות החי"ת הרומז לאור אבא, גם הוא דוגמת אור א"א דְּטָרִיד וְנָחִית וכו' ר"ל טרִיד עשירים ונכבדי עם ונחית אותם מכבודם וְסָלִיק וְעָטִיר, ר"ל ומנביה שפלים ומעטרים בעושר וכבוד. על דרך שאמר הכתוב ה' מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מַשְׁפִּיל אֶת־מְרוֹמָם (שמואל א ב, ז), ותיבות וְסָלִיק וְעָטִיר הם דגושים.

[קכז] ועיין יין הרקח דף קכ"ח אות מ"ב וז"ל: כֵּן הַלְשׁוֹן הוּא בְּקִיצוֹר גָּדוֹל, אִמְנֵם עֲנִין זֶה עֲצֻמוֹ הוּבָא יוֹתֵר בְּכִיאוֹר בּוֹז' מִשְׁפָּטִים דָּף קכ"ג ע"א, דהתם מבואר כי אות האל"ף דאחא"ע הוא רומז לאור א"א, ואות חי"ת הוא רומז לאור החכמה שהוא אבא, ואות ה"א הוא רומז לאור הבינה שהיא אימא, ואות העי"ן הוא רומז לשבעין שמהן יעוש"ב. ולפי שאות האל"ף הוא רומז לאור א"א שהוא מלך מלכי המלכים, לכן הוא דְּטָרִיד מְלָכִין

הלימוד הימים

של אותיות אחה"ע שבגרון, וּמְהֵקֵם מְלָכִין ופעמים שהוא מקים ומעמיד מלכים כי הוא בבחינת א"א ומלא רחמים.

ח, דְּטָרִיד וְנָחִית, וְסָלִיק וְעָטִיר אות ח' דאחא"ע רומז לאור החכמה שהוא אבא והוא מגרש ומוריד עשירים ונכבדים מעושרם ומכבודם, וגם מגביה שפלים ומעטר אותם בעושר וכבוד כמ"ש ה' מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם, **כָּבִישׁ בְּאִשָּׁא וְנָלִיד בְּרוּחָא** וחוזר ומפרש יותר שבחינת חכמה שהוא אבא מושל ורודה באש הגבורות את העשירים עד שמשפילים מכבודם, אמנם גם מחזק ברצונו לשפלים ומעלה אותם לעושר וכבוד.

ה' יְנִיקָה דְּאִימָא אות ה' דאחא"ע היא בחינת אור אמא המניקה את זו"ן. ואע"ג שהיא מתלבשת בז"א דוקא עם כל זה, **סָטִיר לְנוֹקְבָא** מצדדת עצמה להניק ג"כ לנוק' וסטיר לשון סטרא דהיינו צד, **אַתְּפִשֵּׁט לְנוֹקְבָא** רַבָּא כי בתחילה מתפשט אור אמא לנקב הגדול שבחזה דז"א ששם המקום שעוברות הארות של הגבורות, **בְּתִיאובְּתָא דְּקֶרְתָּא קְדִישָׁא** בהשתוקקות ובחשק גדול לתקן ולהגדיל את עיר הקודש שהיא נוקבא דז"א ואור זה יוצא מנקב החזה דז"א ובונה ומשכלל את הנוק' עד שנבנית ונגדלת בפרצוף גמור שתהיה ראויה ליחוד, **עַד דְּמִתְקַטְרִי אַתְרִין דָּא בְּדָא** עד שנקשרים המקומות דהיינו יסודות דזו"ן זה בזה. **כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר** כמו שאנחנו אומרים בשיר השירים (שיר השירים ד) **הָרַחֵם הַמּוֹר** הוא בחינת יסוד דז"א המתייחדים עם **נִבְעַת הַלְבֹנָה** שהוא יסוד דנוק'.

ע' טִיהֲרָא דְטִיפָסָא [קכח] אות ע' דאחה"ע הוא אור נאה ומתקבל (דהיינו

טיהרא הוא אור, טיפסא פי' נאה נאות לכם מתרגמינן נטפס לכוון) והם שבעה הבלים

היוצאים מפה דו"א כל אחד כלול מעשרה הרי ע', **גְּלִיפָא בְּשִׁיפָסָא** הע'

אורות חקוקים בשפתיים דו"א, **רְהִיטִין דְּעִנְפִין מִתְאַחֲדִין, לְסִטְרוֹי**

קורות השבעים ענפים (מלשון רהיטנו ברותים) שהם ע' ענפי אילן העליון דהיינו שבעים

נפש לבית יעקב המושרשים ומתאחדים באות ע' דאחה"ע ומחולקים לצדדים, דהיינו

לְרוּחִין גְּלִיפִין שהם חקוקים בארבע רוחות העולם כי השבעים נפש היו מחולקים

לארבעה דגלים וחנו לארבע רוחות העולם.

וְהָא בְּרִי דְאַתָּוֹן דְּשִׁלְמָה מְלָכָא והרי בסודי האותיות שבספרו

של שלמה המלך למדנו כי, **אַתְעֵטְרוּ אֵלֶין אַתָּוֹן אַרְבַּע**

בְּאַרְבַּע נתחברו והאירו אלו ארבע אותיות אחה"ע בארבע אותיות גיכ"ק וגרמו

לאותיות גיכ"ק להגלם ולצאת מאין ליש כנזכר לעיל וכמבואר בזהר משפטים מא' נהיר

ג', מח' נהיר י', מה' נהיר כ', מע' נהיר ק'. וגם צריכים גיכ"ק שהם חסדים להמתיק לאחה"ע

שהן גבורות, עי"ש, **גִּיכ"ק בְּחִידָא בְּמָה דְאַתְּ אָמַר וְחִידָא יִטְעַם**

לְאַכּוּל שאותיות גיכ"ק הם בחינת ה' חסדים ששורשם בחכמה הן ממתיקות את

אור הרשב"י

[קכח] א"ה: עוד יש לפרש ע"פ מש"כ בפירוש

המלות (שבסוף הזו"ח) טיפסא אילן ורד, וכן

הביא הרד"ל בקונ' ויאסף דוד מזהר (יתרו

פמ.). שטיפסא אילן, ולפ"ז י"ל שאות ע' הוא

שם מכמה מקומות דטיפסא הוא דפוס, ולפ"ז

אור החקוק בשפתי ז"א שממנו מתפשטים ע'

י"ל ע' הוא אור החקוק כדפוס בשפתיים,

ענפי אילן (שבעים נפש) המושרשים בע'. עוד

(שערי האדרא).

הלימוד היומם

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000